

רמן

עין משפט
נר מצוה

כב א מ"י פ"ג מהל'
נדרים הל' כג ופ"י
מהל' נזירות הלכה יד
טושי"ע י"ד סימן רג סעי'
:1

.. דבר אל בני ישראל
ואמרת להם איש או
אשה כי יפלא לגדר גדר
גדר להזיר לה:

במדבר ו ב

מוסף רש"י

שלא מעל אדם
בעולתו. שלא היה שום
בן הקדישה לשחיטה
שיבא בה לידי מעילה
(פסחים סו.). תלולים.
לפני תלויים (שחיטה יא.).
כבבראה. דמות קלסתר
מטס (קדושין פג.). ופחו
עלי יצרו. ומהר עלי
יצר והביא לידי הכבוד
(עירובי).

תוספות

[illegible]

קרא לא איירי אלא בנדרים
בנויר ובקרבן. דאלמא
ר"מ: ומסרלין סני נדב.

כי קא"ר מאיר בנדר
 קתני כנדרותם נדר
 בנדר ובקרבן מאי
 אתי בה לדי תקלה
 אתי בה לדי תקלה
 אמרו על הילל ר
 בעולתו כל ימיו
 לעזרה ומקדישה ו
 הניחא נכרה דקרבנו
 איכא למימר סבר
¹²דחגיגה אמר (רבי)
 אכלתי אשם נזיר ממצא
 בא אדם אחד נזיר מ
 יפה עינים וטוב רואי
 תלהים אמרתי לו נ
 את שערך זה הגאה
 לאבא בעירי הלכר
 המעיין ונסתכלתי בנ
 יצרי ובקש לשטורני
 רשע למה אתה מתגנ
 כמי שהוא עתיד
 העבודה שאנלך
 ונשקתיו על ראשו אמ
 נזירי נזירות בישראל
 יאיש כי יפלא לנדור
 מתקפו לה רבי מני מ
 דלא אכל דאתי על
 לא ליכול דעל חטא
 טעמא כשהו תודין
 ורבינ עליהן ימי נ
 וגמצאו מביאין חולין
 נזיר טהור נמי נזיו
 אמיד נפשיה דיכול

כחחלה: ופחו יצרי עלי.
נולס ליך אחרי אחר עיני:
ס דאס על הטא. שנטמא:
שיהן הרעיס: ורבינ עליס
ס יוס: מביאין חולין לעזרה
מן קיימת וקרנטותיהן חובה
כוונתן רצויה אף קרבותיהן
הדרוס ליכא למיחש להכי

כִּי קֹאֵמֶר רַמָּה (ב) נִגְדֵר. אֲסוּר בְּלָשׁוֹן נִדְרִים דְּיוֹקָא קֹאֵמֶר: אֲבָל
נִדְבָכָא (א) אִמֵּר. וְהִיטִי מִמֵּי דְקֵמִי נִדְבָכָא דְכִשְׁרִין דְּרֵי בְּלָשׁוֹן
נִדְבָה: וְהֵא קֵמִי נִדְבָכָא נִדֵּר כּו'. דְּמִשְׁמַע דְּבְּלָשׁוֹן נִדֵּר קֹאֵמֶר:
לְמַא אִמֵּי בְּה לִיבֵי חֲמֵלָה דְּרֵי אִמֵּר וְלֵי נִדֵּר הִרֵי עוֹלֵי הִרֵי

אמר זה לירי תקלה דעבר משום
תאחר: נדבס נמי. כי אמר הרי זו
קרנ אמר זה לירי תקלה לירי גזיה
ועודה |א| אבל בכל תאחר לא דכל
היכל דלחא? כי גזא דרתמנא חיתא:
[כסלל]. דמנר דקמני נדבס מותר
כגון דעביד כהלל דמקדישה צעורה
דמי לא חמי בה לירי מעילה: נדבס
דנזירות מאי איכא למימר. היכי עביד
בזרי לומר לירי תקלה דקמני נדבס
נזיר דמנר דכשרי מתנדבין נדבס
נזירות: סבר לה כשמעון הלדיק.
דמנר לשם שמים זכאון שבה לפני
שמעון הלדיק: לא אכלתי אשם נזיר
שמא. דנזיר שמעמא מביא אשם
וחס"כ מנה ימי נזירות חזר וזמלו
אשם לא אכל. וטעמא מפרש לקמן:
בא לפני ארס אחד. שבה להקריב
קרנ מירמו ונגלה שבר: ופטו
ירי עלי. מחוק שרמיזי צעור זורמי
כל כך נאה תנבגר עלי ירי ונאס
להביאי לירי מעשים רעים לטורדמי
מן העולם: אמרסי לו. כך אמר
צעמן: עליך הכתוב אומר איש
כי יפליא בו. היינו לה' שמים:
דאמי על חטא. שטימא עלמו ויזין
דאמי על חטא הוא אי"כ לא בעי
למיכל שום קרבן טעמא. אלא היינו
טעמא דלא אכל אשם נזיר טעמא:
כעסא. מתפחדים מימי ופחדת
סופין. מתפחדים מימי ופחדת
ליה ויזום (דברים סח) ומתמנהגין
ומחית. כסא כועסין נזירין שאין
נזירים לשם שמים אלא לשם כעס
מזרין עזמן: וסכאן טעמאין.
דלאת עומאה וסתיי ונכחו יומי
דנזירות ובעי למיזמי יומי נזירות
אחר וריבא עליהן ימי עומאה דשמא
מיטמא פסא אחרת ובעי למיסתכל כל
ימי דנזירות ומתמנהגין עזמן
אחר ונכחו יומי דנזירות ונכחו יומי

לש"ש ומנצחא מביאין חולין לעזרה ומש"ה לא חל אלא מהו דרדיא לש"ש
הוא דעבד: א"ה אפי' נזיר ספור. דלמא חל מהכא ולא מימורו ומנצחא
מביא חולין לעזרה: בניזיר טהור. ליכא למיחש דמתהרט דכיון דלא נטמא
ואל רבו עליו ימי טומאה ודאי לא מתהרט. ואי אמתה אפי"ה הוא מתהרט
דאיני יוכל לעמוד בניזירותו להא ליכא למיחש דאי לא דאמרינן גנפסיה
קודם שנדר דיכול לעמוד בו לא הוה נדר ולא מיתהרט כל היכא דלא נטמא:
אמרינן

מי דלא הוה אכל קרננותיו שהביא אחר שמה נזירות טהרה דכין שנתחטט נטומא
זויר טוהר מביא אשם אכל זה שהיה לדיק גמור הוה קים ליה ביה שלא נחת
זויר נכסה נמי קרי תדור דלאא אירסהי דקרא למימר מנדוב:

מסורת הש"ס

(א) [פסחים טו:], (ב) חזיר
ד: [מוקפתא שם פ"ד],
(ג) [מנחות קו:],
(ד) [בראשית מט:],

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כי קאמר ר' מאיר אסור בנדר גלשון:

הגהות מהר"ב

רנשכורג
 [M] רש"י ד"ה נדבד נמי
 וכו' אבל בכל תלחר לא
 וכו' כ"כ בסוגיא קמיתח
 דר"ה דף ד איתח להדיח
 דאף כנדרש שוכר בכל
 תלחר, וכבר הרגישו כזה
 בשו"ת פנים מאירות ח"א
 סי' נט, וכשבים יעקב ח"ב
 סי' ג יעושה מה שחילצו:

פירוש הרא"ש

[illegible]